

Medlem har bemærket, at denne Sag er bleven behandlet uparlamentarisk i den Forstand, at den har savnet Regjeringens Belysning og Veiledning, saa har han Ret; men Skylden er ikke Thingets, og dog har han kun halvt Ret, thi det er den mundtlige Veiledning af en ikke sagkyndig Minister, vi ikke have kunnet faae, men den skriftlige Veiledning af alle i denne Sag Sagkyndige har ligget for os fra det første Dieblif. Vi have havt den i Lovsform fra Regjeringen selv, vi have havt den i Betænkninger fra forskellige Sider. (Rée: Men ikke fra denne Regjering!) Denne og de foregaaende Regjeringer er Kongeriget Danmarks Regjering, og navnlig med Hensyn til Sager af denne Art dør Kongeriget Danmarks Regjering ikke. Det forrige Udfast, som forelaa her, forelaa efter Kongens Ordre, og jeg veed ikke, at der er skeet nogen saadan Forandring, at Kongens Ordre i den Henseende skulde være bleven væsentligt forandret, saa jeg troer, det ærede Medlem har fuldkommen Ret. Jeg bliver gjort opmærksom paa, at det er den nuværende Minister, som tidligere har indbragt Lovforslaget i det andet Thing, og det er altsaa saa meget mere den samme Regjering. Det ærede Medlem har ganske Ret, naar han siger, at der ikke i denne Sag er gaaet parlamentarisk frem, men det er ikke vor Feil, og, dersom vi nu standsede paa dette Trin og ikke førte Sagen videre, saa begyndte vi at gaae uparlamentarisk frem. Naar vi troe paa, hvad der er tilsagt, at Regjeringen virkelig har et Forslag, som den vil haste med at bringe frem, saa er det den sikreste Vej, at vort Forslag kommer derhen, hvor Regjeringens Forslag paa den meest passende Maade kan møde vort, nemlig paa det første Trin af dens Behandling det. Hvis der da kommer Andet ud end dette Lovforslag, saa vender det her tilbage igjen, og saa begynder Behandlingen her paa sit rigtige Stadium og kan fremmes med den største Hastighed, thi da er der kastet saameget Lys over Sagen som muligt. Jeg maa derfor meget tilraade, at vi ikke vente længere med denne Forhandling; den eneste Fordeel, den Forhaling, der har fundet Sted, kan have havt, er, at Tiden er trukket saa langt hen, at den Minister kunde

have været tilstede, der kunde have gjort Indsigelse mod den Vej, vi betræde, og sagt til os: „Stands Sagen i dette Dieblif, thi jeg skal meget snart møde Eder med et Lovforslag, som jeg er overbevist om ved 3die Behandling endnu skal kunne vinde Gjensklang og en saadan Modtagelse, at Sagen derved i det Hele taget kan fremmes.“ Isaaald havde Sagen været ganske forskjellig, men ogsaa alene denne Minister kunde have gjort dette med Nytte og med Haab om, at der skulde komme noget Godt ud af det.

Rée: Det er kun en eneste Bemærkning, jeg vil tillade mig endnu. Jeg er med den sidste ærede Taler ganske enig i, at det fra Begyndelsen ingenlunde har været vor Skyld, at Behandlingsmaaden maatte blive uparlamentarisk eller mindre parlamentarisk; men at jeg dermed ikke troer godtgjort, at det nu ligesledes ikke skulde være vor Skyld, naar der nu vedbliver en uparlamentarisk Behandling, uagtet vi vide, at Ministeren snart vil komme ind i Thinget med et Lovforslag. (Nei!) Jo, den ærede Rigsdagsmand maa dog tillade mig at troe, at vi dog maae kunne have en temmelig begrundet Overbevisning derom; thi den ærede Minister har udtrykkeligt bemærket, at i denne Uge vil et Lovforslag om denne Sag af ham blive forelagt Statsraadet, og derefter maa Sagen jo kunne ventes om saa Dage at komme herind; jeg har ikke bemærket Noget om, enten det fremkommer i dette Thing eller paa et andet Sted; thi det vil jo føre til samme Resultat. Jeg troer derfor — idetmindste for mig staaer det usvækket klart — at det ligesaavel under den foregaaende Behandling, efter den Erklæring, vi dengang erholdt fra Ministeren, som fornemmelig under denne, er og bliver fra vor Side uparlamentarisk, naar vi absolut ville føre Sagen, saa resultatløst som det nu kun kan skee, igjennem den 3die Behandling.

Ischering: Dersom jeg forudsatte, hvad jeg er meget tilbøjelig til at forudsætte, at Ministeren deler den Anskuelse, som her er fremsat fra dem, der have betragtet Sagen ligesom jeg, nemlig, at det Rette er at ende Sagens Behandling og føre den videre, hvad vilde saa skee, dersom vi fulgte det ærede Med-